

Arrest

nr. 297 729 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. RECTOR en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, M.M. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op (...) in Amla (district Dara-e Nur, provincie Nangarhar). Je bent Pashayi van afkomst. Je woonde vanaf jouw geboorte tot je ongeveer 11 jaar oud was in Amla, samen met jouw ouders, jouw oudere broer M. (...), en jouw jongere broer F. (...) en 2 zussen S. (...) en M. (...). Je bent in Amla naar de jongensschool gegaan tot de 2de of 3de klas, en daarnaast ging je er ook naar de madrasa.

Jouw vader werkte voor het telecombedrijf Afghan Besim. Hij was bewakingsagent aan een gsm-paal in het district Bati Kot. Omdat jouw vader regelmatig contact had met talibanleden die ook gelinkt waren aan aanvallen op de Afghaanse overheid, werd jouw vader rond het jaar 2017 samen met zijn collega B. J. (...) gearresteerd. Jouw vader werd vastgehouden en ondervraagd, maar werd mede dankzij de

tussenkoms van Afghan Besim, die bevestigden dat jouw vader niets te maken had met aanvallen op de Afghaanse overheid, vrijgelaten. Na zijn vrijlating kwam jouw vader naar huis met verlof. Tijdens dat verlof was de taliban naar jouw vader zijn werk gekomen, omdat er kort na zijn vrijlating een aanval op de taliban had plaatsgevonden, waarbij 8 of 9 talibanleden waren omgekomen. De taliban verdachten jouw vader ervan voor de overheid gespioneerd te hebben.

Jouw vader bracht zijn werkgever Afghan Besim op de hoogte van die problemen, en kreeg te horen dat zij niets voor hem konden doen. Nog tijdens zijn verlof kreeg je vader bij een bezoek aan de moskee een dreigbrief van de taliban, die de mullah hem had overhandigd. In die brief werden jouw vader en oudere broer M. (...) opgeroepen om de taliban te vervoegen, of dat ze anders iedereen zouden doden. Jouw vader besliste om het gezin te verhuizen naar Omarkala, ook gelegen in het district Dara-e Nur, en de verantwoordelijkheid van het gezin over te dragen aan K. (...), jouw oom langs moederszijde. Vervolgens verliet je vader het gezin, zonder te zeggen waar hij heen ging. Kort daarna werd jouw broer M. (...) door jouw oom langs moederszijde weggestuurd. M. (...) verliet Afghanistan en kwam naar België, waar hem op 28 juni 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Na het vertrek van jouw vader en broer bleef je nog jarenlang bij jouw oom langs moederszijde wonen in Omarkala. Daar ging je niet langer naar school, maar bleef je wel naar de madrasa gaan. Daar had je geen problemen met de taliban, tot zij de macht in augustus 2021 overnamen in Afghanistan. Na de machtsovername kwamen de taliban naar je huis, in hun voortdurende zoektocht naar jouw vader. Bij dat bezoek was jij net met jouw oom langs moederszijde in het nabije dorp Shemal om een koe te gaan kopen. Nadat je terug in Omarkala kwam en over het bezoek van de taliban hoorde werd meteen jouw reis uit Afghanistan georganiseerd.

Je vertrok diezelfde dag nog uit Afghanistan. Je verliet je land van herkomst in oktober 2021, en bereikte België via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk op 2 april 2022. Je diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 4 april 2022.

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas legde je de volgende documenten neer: de taskara van jouw moeder, en 3 foto's van jou en jouw familie (alle origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd [en advocaat] die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Er dient te worden vastgesteld dat je je voor jouw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door jouw broer M.M. (...) (O.V. (...)) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

("Verder dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw familie door de Taliban werden gevisieerd. U zegt dat uw vader als bewaker voor een telefoonmaatschappij werkte, en in die hoedanigheid problemen kreeg met de Afghaanse autoriteiten en vervolgens ook met de Taliban. Echter heeft u niet op overtuigende wijze aangetoond dat G.F.M. (...), wiens documenten u heeft neergelegd, ook daadwerkelijk uw vader is. Vooreerst is het zo dat u zelf pas op 11 december 2018 heeft aangegeven dat uw naam M. (...) luidt. Daarvoor verklaarde u, zowel in Griekenland als bij aankomst in België (fiche NBMV van 17 september 2018), dat uw naam A. (...) is. Dat u uw naam heeft aangepast in functie van de documenten van "uw vader" die u heden neerlegt, kan zeker niet worden uitgesloten. Verder blijft u veelal vaag over een aantal zaken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Hoewel uw vader al "acht, negen of tien jaar" in Bati Kot zou werken, kan u niet zeggen of hij

werd tewerkgesteld in het districtscentrum van Bati Kot dan wel in een andere regio van dit district (CGVS, p.3). Dit is zeer merkwaardig. Voorts gevraagd wat uw vader deed vooraleer hij als bewaker aan de slag ging, zegt u eerst dat hij werkloos was, vervolgens geeft u dan weer aan dat hij een landbouwer was (CGVS, p.23). Het is opmerkelijk dat u daar geen eenduidige verklaringen over aflegt. Stel dat uw familiale band met deze G.F. (...) niet in twijfel zou worden getrokken, dan nog merkt het CGVS op dat u de beweemde problemen met de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. U verklaart dat uw vader door de autoriteiten werd opgesloten maar na tussenkomst van de werkgever weer werd vrijgelaten. U kan echter niet eens zeggen in welke maand dit zou zijn gebeurd (CGVS, p.16). Vervolgens zou er een aanval op de Taliban hebben plaats gevonden, waarna uw vader door de Taliban zou zijn beschuldigd van spionage. Dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom men uw vader plots van spionage zou verdenken. Ten eerste zou hij zijn gearresteerd omdat hij verdacht werd van banden met de Taliban, en is het niet duidelijk waarom de Taliban hem dan zouden beschouwen als een medestander van de autoriteiten en waarom men zou menen dat uw vader informatie verschaftte over een specifieke aanval tegen de Taliban. Dat u zelf nauwelijks iets weet over dat incident, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Zo weet u niet waar de aanval tegen de Taliban gebeurde (CGVS, p.16). U beweert dat het in Bati Kot was, maar weet niet in welke regio van het district. Gevraagd wat daar precies is gebeurd, zegt u dat u daar geen specifieke info over heeft; uw vader zou enkel hebben gezegd dat leden van de Taliban werden gedood (CGVS, p.17). Ook als men u vraagt of dit een luchtaanval was, herhaalt u geen specifieke info te hebben (CGVS, p.17). Dat u uw problemen linkt aan een incident waarbij Talibs het leven lieten maar over dit incident zelf weinig tot niets kan vertellen, is zeer merkwaardig.

Ook het vervolg van uw relaas kan niet overtuigen. U vertelde hoe niet alleen uw vader maar ook zijn collega B.J. (...) door de autoriteiten zou zijn gearresteerd. Hoe het B.J. (...) voorts vergaan is en of hij ook door de Taliban gevisieerd werd, weet u echter niet. "Misschien is hij ook gevlucht, mijn vader zei er niets over", is het enige wat u daarover te zeggen heeft (CGVS, p.17). U beweert verder dat er een dreigbrief kwam en dat u dan met uw familie naar het huis van een oom bent gevlucht. Van daar zou uw vader dan vertrokken zijn (CGVS, p.18). Het is opnieuw niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen welke dan de plannen van uw vader waren. Hij zou vertrokken zijn, vrouw en kinderen achterlatend, zonder te zeggen waar naartoe of met welk plan. Uw vader zou geen telefoonnummer hebben achtergelaten waarop jullie hem zouden kunnen bereiken, noch zou hij iets over zijn bestemming hebben gezegd. Of hij naar een andere regio, de stad of het buitenland vertrokken is, is u niet bekend (CGVS, p.15). Dergelijke gang van zaken is niet geloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de vaststelling dat u uw problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Allereerst is het zeer merkwaardig dat u deze stukken pas na het onderhoud, bijna een jaar na uw vertrek uit Afghanistan en na een verblijf van ongeveer vijf maanden in België, heeft kunnen neerleggen. U argumenteert dat u niet wist dat documenten noodzakelijk waren voor uw verzoek (CGVS, p.3), wat niet ernstig is. Ten tweede blijkt uit deze stukken niet dat u een familieband heeft met deze G.F. (...). Op geen enkele foto zijn jullie samen te zien. Deze G.F. (...), die inderdaad voor een telefoonmaatschappij lijkt te werken (getuige de werkbades en de foto's), kan dus evengoed een kennis of een buur zijn. Ook zijn identiteitsdocument (taskara) toont niet aan dat u zijn zoon zou zijn. Uw eigen taskara, het enige document waaruit zou kunnen blijken dat uw vader G.F. (...) heet, is bovendien geen betrouwbaar document. Immers wil u hiermee aantonen dat u op 9/01/1395 (28 maart 2016) slechts veertien jaar oud, wat geheel ongeloofwaardig is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat dit een frauduleus document is. Wat dat betreft, wijst het CGVS ook op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Ook aan de brief waarin de telefoonmaatschappij de problemen van de werknemer bevestigt en aan de dreigbrief van de Taliban kan bijgevolg geen waarde worden gehecht. Dergelijke stukken kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken. Overigens bleek tijdens het onderhoud dat u geenszins op de hoogte bent van de exacte inhoud van de dreigbrief en niet kan verduidelijken welke Talib deze brief zou hebben ondertekend (CGVS, p.25). De foto's waarop u zelf te zien bent, tonen aan dat u in Dara-i Noor was, maar leveren geen bewijs voor de problemen die u daar zou hebben gekend.(")

Aangezien je dezelfde asielmotieven als jouw broer aanhaalde kan jou, net zoals je broer, op basis daarvan niet de vluchtelingenstatus worden toegekend. Uit jouw verklaringen over de vermeende vervolgingsdaden die plaatsvonden nadat jouw broer Afghanistan ontvluchtte blijkt duidelijk dat die voortkomen uit de problemen die je vader zou hebben gehad met de taliban. Zo verklaarde je dat de taliban het na het vertrek van jouw vader en broer ook op jou hadden gemunt en daarom naar jouw huis

waren gekomen: "Zij waren gefocust op ons. De nabestaanden van de slachtoffers wilden ons niet vergeven. Zij hebben mijn vader beschuldigd van spionage" (NPO, P.10); "Hun leden werden gedood en ze zouden de daders nooit vergeven" (NPO, P.11). Echter bleek, zoals in bovenstaande beslissing reeds besproken werd, dat die vervolging van jouw vader door de taliban ongeloofwaardig was. Omdat de verdere vervolgingsfeiten door de taliban, gericht tegen jou, volledig voortvloeien uit deze ongeloofwaardige vervolging van jouw vader, kan evenmin op basis van de gebeurtenissen na het vertrek van jouw broer en broer een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan in jouw hoofde worden vastgesteld.

Hier dient nog bij te worden opgemerkt dat jij ook over de gebeurtenissen na het vertrek van jouw broer en vader verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas verder ondermijnden. Zo is het bevreemdend is dat je vertelde dat de taliban jou, de toen 15-jarige zoon van een verdwenen man die zij van spionage verdachten, wilden vervolgen. De feiten in kwestie waarvoor jij uiteindelijk vervolgd zou worden hadden immers reeds 4 jaar eerder plaatsgevonden, toen jij ongeveer 11 jaar oud was. Jouw oom langs moederszijde, die jouw familie overduidelijk herbergde, werd echter met rust gelaten, ook na jouw vertrek. Dat verklaarde je als volgt: "Mijn oom heeft niets met onze problemen te maken [...]" zij wisten niet dat mijn oom langs moederszijde ons heeft geholpen" (NPO, P.12). Deze uitleg is echter volstrekt ontoereikend. De taliban kwamen jou immers in zijn huis opzoeken na de machtsovername. Zodoende wisten zij heel goed dat jouw oom langs moederszijde jullie herbergde, en dus had geholpen. Dat hij buiten schot van de taliban zou blijven, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Er kan ten slotte ook op gewezen worden dat het bijzonder toevallig is dat net toen de taliban jou wilden meenemen, nadat ze jouw familie vier jaar lang in relatieve rust lieten leven, jij met jouw oom een koe was gaan in Shemal (NPO, P.12). Het toevallige karakter van deze gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas verder. Hoe de taliban met jouw afwezigheid omgingen is al even opvallend. Zo zouden zij van jouw moeder louter te horen gekregen hebben "dat we niet thuis waren" (NPO, P.11). Hoewel de taliban verder vroegen aan jouw moeder waar jullie waren, herhaalde jouw moeder enkel "dat we niet thuis zijn" (NPO, P.11). Voorts hebben de taliban toen "niet veel gedaan en niet veel gezegd" (NPO, P.11). Dat de taliban vier jaar nadat hun makkers vermoord werden en ze daar eindelijk iemand verantwoordelijk zouden stellen, zich zo gemakkelijk zouden laten afschepen door jouw moeder en bijvoorbeeld niet aan jouw huis op jouw thuiskomst zouden wachten, is volstrekt ongeloofwaardig. Dat zij na jouw vertrek hun pijlen niet op jouw oom, waarvan de taliban ontegensprekelijk weten dat hij jouw familie heeft geholpen, zouden richten is al even ongeloofwaardig. Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De taskara van jouw moeder heeft slechts betrekking op haar identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die je neerlegde hebben verder een zeer beperkte bewijswaarde. Hoewel je hier samen met F. (...) op staat, kan uit deze foto's niet zomaar worden aangenomen dat de man jouw vader is, laat staan dat deze foto's jouw asielrelaas ook maar enigszins staven. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP

registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dara-e Nur, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een

invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan

over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief

ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school en de madrassa te zijn gegaan in Afghanistan, contact te hebben met jouw familie, die zich nog steeds in jouw geboortestreek bevindt. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst op de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1, A, (2) van het International Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en stelt dat verweerder te onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie voldoet.

Verzoeker vangt zijn betoog in dit kader aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker benadrukt verder dat over zijn Afghaanse afkomst geen twijfel kan bestaan en dat het feit dat hij een Afghaan is door verweerder niet wordt betwist. Verzoeker stelt Afghaans te spreken en de Afghaanse kalender te hanteren. Verder vestigt verzoeker de aandacht op zijn jeugdige leeftijd. Tevens geeft verzoeker aan dat verweerder hem niet op tegenstrijdigheden kon betrappen en dat hij op consequente en duidelijke wijze sprak over zijn problemen met de taliban. Vervolgens geeft verzoeker

een overzicht, zonder enige verdere duiding of betwisting, van een aantal motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader wijst hij op artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

“Verzoeker verwijst in zake naar al hetgeen zij hierboven reeds uiteenzette.”

Verzoeker verwijst verder naar en citeert uit algemene landeninformatie met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens verzoeker de vluchtelingenstatus en/of subsidiaire bescherming toe te kennen;

Ondergeschikt, het dossier terug te sturen naar verweerster voor verder onderzoek.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 2).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 25 oktober 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijn hoofd vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn en afkomstig te zijn uit het district Dara-e-Nur in de provincie Nangarhar. Verzoeker haalt tevens aan de broer te zijn van M.M. en de zoon te zijn van G.F. Omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader G.F. zou eerst verzoekers broer M.M. en nadien ook verzoeker zelf problemen hebben gekregen met de taliban. Omwille daarvan zou verzoeker het land hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar Afghanistan. Daarnaast stelt verzoeker een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van de algemene situatie in dit land.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van

relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in het licht van het voorgaande vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde omtrent de leeftijd van zijn broers en zijn zussen. In de fiche MENA verklaarde verzoeker in april 2022 namelijk dat zijn broer M., die in België vertoeft, op dat ogenblik ongeveer 19 jaar was, dat zijn broer F. ongeveer 14 jaar was en dat zijn zussen ongeveer 12 en 10 jaar waren (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ verklaarde verzoeker in december 2022 echter dat zijn broer M. ongeveer 21 jaar was, dat zijn broer F. ongeveer 13 jaar was en dat zijn zussen ongeveer 12 en 10 jaar waren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.18).

Verzoeker legde verder meermaals en manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn levensloop en zijn verblijfplaats(en) in Afghanistan. Zo blijkt uit zijn verklaringen in de fiche MENA dat hij aldaar aangaf dat hij zou zijn geboren en tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst zou hebben verbleven in het dorp Amla in het district Dara-e-Nur in de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaarde daarbij expliciet dat zijn laatste adres in Afghanistan in dit dorp was (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ beweerde verzoeker echter dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek had verbleven in het dorp Omarkala in het district Dara-e-Nur in de provincie Nangarhar (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Uit verzoekers latere verklaringen blijkt dan weer dat verzoeker van zijn geboorte tot ongeveer vier en een half jaar voor zijn vertrek in het dorp Amla zou hebben gewoond en nadien zou zijn verhuisd naar het dorp Omarkala (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.4, vragenlijst, nr.3.5.).

Samenhangend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de huidige woonplaats van zijn meest naaste familieleden. In de fiche MENA, gaf hij immers aan dat zowel zijn broer F., twee van zijn zussen als zijn moeder in het dorp Amla woonden (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ en bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat al deze familieleden in Omarkala woonden. Bovendien blijkt daarbij uit zijn verklaringen dat zijn familieleden reeds samen met hem en vier en een half jaar voor zijn vertrek naar Omarkala zouden zijn verhuisd (administratief dossier, npo, p.4; vragenlijst, nr.3.5.; verklaring DVZ, nr.16A, 18).

Verzoeker legde bovendien kennelijk tegenstrijdige verklaringen af omtrent K., de oom die hem zou hebben geholpen om zijn land te verlaten en die heden aan het hoofd van zijn familie zou staan in Afghanistan. In de fiche MENA expliciteerde verzoeker immers zelf nog dat dit zijn oom langs vaderszijde was (administratief dossier, fiche MENA). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat dit zijn oom langs moederszijde was. Vervolgens ontkende verzoeker bij het CGVS zelfs dat hij een oom langs vaderszijde had (administratief dossier, npo, p.4).

Verzoeker legde ook over de scholing die hij genoot herhaald en manifest tegenstrijdige verklaringen af. In de fiche MENA stelde verzoeker dat hij naar school ging tot het achtste jaar (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan het eerste jaar van het middelbaar voltooide, gaf hij aan dat hij een beetje kon lezen en/of schrijven en stelde hij dat hij daarnaast één jaar naar de madrassa ging. Gevraagd naar zijn activiteiten of beroepsbezigheden in Afghanistan, gaf hij bovendien aan dat hij student was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11-12). Wanneer aan verzoeker bij het CGVS werd gevraagd of hij in Afghanistan naar school was gegaan, antwoordde hij echter: *“Nee, ik ben niet naar school gegaan, maar ik ben wel naar de madrassa gegaan”*. Bovendien beweerde hij deze keer dat hij naar de madrassa ging van op een leeftijd van 8 tot 10 jaar (hetzij van 2014 tot 2016) tot aan zijn vertrek (in het najaar van 2021). Gevraagd of hij er leerde lezen en schrijven, stelde hij verder: *“nee, niet goed”* (administratief dossier, npo, p.5-6). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde verzoeker, wanneer hij erop werd gewezen dat zijn broer wel naar school ging, andermaal zijn verklaringen. Deze keer beweerde hij: *“Ik ben wel naar school gegaan, maar tot de 2de of 3de klas. Maar ik ben niet vaak naar school gegaan”* (ibid., p.12).

Verder legde verzoeker uiterst vage, niet-doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen af betreffende zijn dagelijkse leven in Afghanistan. Wanneer hem werd gevraagd om dit dagelijkse leven te omschrijven, kwam hij immers niet verder dan aan te geven dat hij niet veel deed en altijd thuis bleef (administratief dossier, npo, p.5).

Verzoeker stelt bovendien de broer te zijn van M.M., de zoon te zijn van G.F. en problemen te hebben gekend omwille van zijn band met en het profiel en de activiteiten van G.F. In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter geheel terecht gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat je je voor jouw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door jouw broer M.M. (...) (O.V. (...)) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

(“)Verder dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw familie door de Taliban werden gevisieerd. U zegt dat uw vader als bewaker voor een telefoonmaatschappij werkte, en in die hoedanigheid problemen kreeg met de Afghaanse autoriteiten en vervolgens ook met de Taliban. Echter heeft u niet op overtuigende wijze aangetoond dat G.F.M. (...), wiens documenten u heeft neergelegd, ook daadwerkelijk uw vader is. Vooreerst is het zo dat u zelf pas op 11 december 2018 heeft aangegeven dat uw naam M. (...) luidt. Daarvoor verklaarde u, zowel in Griekenland als bij aankomst in België (fiche NBMV van 17 september 2018), dat uw naam A. (...) is. Dat u uw naam heeft aangepast in functie van de documenten van “uw vader” die u heden neerlegt, kan zeker niet worden uitgesloten. Verder blijft u veelal vaag over een aantal zaken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Hoewel uw vader al “acht, negen of tien jaar” in Bati Kot zou werken, kan u niet zeggen of hij werd tewerkgesteld in het districtscentrum van Bati Kot dan wel in een andere regio van dit district (CGVS, p.3). Dit is zeer merkwaardig. Voorts gevraagd wat uw vader deed vooraleer hij als bewaker aan de slag ging, zegt u eerst dat hij werkloos was, vervolgens geeft u dan weer aan dat hij een landbouwer was (CGVS, p.23). Het is opmerkelijk dat u daar geen eenduidige verklaringen over aflegt. Stel dat uw familiale band met deze G.F. (...) niet in twijfel zou worden getrokken, dan nog merkt het CGVS op dat u de beweerde problemen met de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. U verklaart dat uw vader door de autoriteiten werd opgesloten maar na tussenkomst van de werkgever weer werd vrijgelaten. U kan echter niet eens zeggen in welke maand dit zou zijn gebeurd (CGVS, p.16). Vervolgens zou er een aanval op de Taliban hebben plaats gevonden, waarna uw vader door de Taliban zou zijn beschuldigd van spionage. Dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom men uw vader plots van spionage zou verdenken. Ten eerste zou hij zijn gearresteerd omdat hij verdacht werd van banden met de Taliban, en is het niet duidelijk waarom de Taliban hem dan zouden beschouwen als een medestander van de autoriteiten en waarom men zou menen dat uw vader informatie verschaftte over een specifieke aanval tegen de Taliban. Dat u zelf nauwelijks iets weet over dat incident, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Zo weet u niet waar de aanval tegen de Taliban gebeurde (CGVS, p.16). U beweert dat het in Bati Kot was, maar weet niet in welke regio van het district. Gevraagd wat daar precies is gebeurd, zegt u dat u daar geen specifieke info over heeft; uw vader zou enkel hebben gezegd dat leden van de Taliban werden gedood (CGVS, p.17). Ook als men u vraagt of dit een luchtaanval was, herhaalt u geen specifieke info te hebben (CGVS, p.17). Dat u uw problemen linkt aan een incident waarbij Talibs het leven lieten maar over dit incident zelf weinig tot niets kan vertellen, is zeer merkwaardig.

Ook het vervolg van uw relaas kan niet overtuigen. U vertelde hoe niet alleen uw vader maar ook zijn collega B.J. (...) door de autoriteiten zou zijn gearresteerd. Hoe het B.J. (...) voorts vergaan is en of hij ook door de Taliban gevisieerd werd, weet u echter niet. “Misschien is hij ook gevlucht, mijn vader zei er niets over”, is het enige wat u daarover te zeggen heeft (CGVS, p.17). U beweert verder dat er een dreigbrief kwam en dat u dan met uw familie naar het huis van een oom bent gevlucht. Van daar zou uw vader dan vertrokken zijn (CGVS, p.18). Het is opnieuw niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen welke dan de plannen van uw vader waren. Hij zou vertrokken zijn, vrouw en kinderen achterlatend, zonder te zeggen waar naartoe of met welk plan. Uw vader zou geen telefoonnummer hebben achtergelaten waarop jullie hem zouden kunnen bereiken, noch zou hij iets over zijn bestemming hebben gezegd. Of hij naar een andere regio, de stad of het buitenland vertrokken is, is u niet bekend (CGVS, p.15). Dergelijke gang van zaken is niet geloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de vaststelling dat u uw problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Allereerst is het zeer merkwaardig dat u deze stukken pas na het onderhoud, bijna een jaar na uw vertrek uit Afghanistan en na een verblijf van ongeveer vijf maanden in België, heeft kunnen neerleggen. U argumenteert dat u niet wist dat documenten noodzakelijk waren voor uw verzoek (CGVS, p.3), wat niet ernstig is. Ten tweede blijkt uit deze stukken niet dat u een familieband heeft met deze G.F. (...). Op geen enkele foto zijn jullie samen

te zien. Deze G.F. (...), die inderdaad voor een telefoonmaatschappij lijkt te werken (getuige de werkbades en de foto's), kan dus evengoed een kennis of een buur zijn. Ook zijn identiteitsdocument (taskara) toont niet aan dat u zijn zoon zou zijn. Uw eigen taskara, het enige document waaruit zou kunnen blijken dat uw vader G.F. (...) heet, is bovendien geen betrouwbaar document. Immers wil u hiermee aantonen dat u op 9/01/1395 (28 maart 2016) slechts veertien jaar oud, wat geheel ongeloofwaardig is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat dit een frauduleus document is. Wat dat betreft, wijst het CGVS ook op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Ook aan de brief waarin de telefoonmaatschappij de problemen van de werknemer bevestigt en aan de dreigbrief van de Taliban kan bijgevolg geen waarde worden gehecht. Dergelijke stukken kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken. Overigens bleek tijdens het onderhoud dat u geenszins op de hoogte bent van de exacte inhoud van de dreigbrief en niet kan verduidelijken welke Talib deze brief zou hebben ondertekend (CGVS, p.25). De foto's waarop u zelf te zien bent, tonen aan dat u in Dara-i Noor was, maar leveren geen bewijs voor de problemen die u daar zou hebben gekend.(")

Aangezien je dezelfde asielmotieven als jouw broer aanhaalde kan jou, net zoals je broer, op basis daarvan niet de vluchtelingenstatus worden toegekend. Uit jouw verklaringen over de vermeende vervolgingsdaden die plaatsvonden nadat jouw broer Afghanistan ontvluchtte blijkt duidelijk dat die voortkomen uit de problemen die je vader zou hebben gehad met de taliban. Zo verklaarde je dat de taliban het na het vertrek van jouw vader en broer ook op jou hadden gemunt en daarom naar jouw huis waren gekomen: "Zij waren gefocust op ons. De nabestaanden van de slachtoffers wilden ons niet vergeven. Zij hebben mijn vader beschuldigd van spionage" (NPO, P.10); "Hun leden werden gedood en ze zouden de daders nooit vergeven" (NPO, P.11). Echter bleek, zoals in bovenstaande beslissing reeds besproken werd, dat die vervolging van jouw vader door de taliban ongeloofwaardig was. Omdat de verdere vervolgingsfeiten door de taliban, gericht tegen jou, volledig voortvloeien uit deze ongeloofwaardige vervolging van jouw vader, kan evenmin op basis van de gebeurtenissen na het vertrek van jouw broer en broer een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan in jouw hoofd worden vastgesteld.

Hier dient nog bij te worden opgemerkt dat jij ook over de gebeurtenissen na het vertrek van jouw broer en vader verklaringen aflegde die de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas verder ondermijnen. Zo is het bevreemdend is dat je vertelde dat de taliban jou, de toen 15-jarige zoon van een verdwenen man die zij van spionage verdachten, wilden vervolgen. De feiten in kwestie waarvoor jij uiteindelijk vervolgd zou worden hadden immers reeds 4 jaar eerder plaatsgevonden, toen jij ongeveer 11 jaar oud was. Jouw oom langs moederszijde, die jouw familie overduidelijk herbergde, werd echter met rust gelaten, ook na jouw vertrek. Dat verklaarde je als volgt: "Mijn oom heeft niets met onze problemen te maken [...] zij wisten niet dat mijn oom langs moederszijde ons heeft geholpen" (NPO, P.12). Deze uitleg is echter volstrekt ontoereikend. De taliban kwamen jou immers in zijn huis opzoeken na de machtsovername. Zodoende wisten zij heel goed dat jouw oom langs moederszijde jullie herbergde, en dus had geholpen. Dat hij buiten schot van de taliban zou blijven, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Er kan ten slotte ook op gewezen worden dat het bijzonder toevallig is dat net toen de taliban jou wilden meenemen, nadat ze jouw familie vier jaar lang in relatieve rust lieten leven, jij met jouw oom een koe was gaan in Shemal (NPO, P.12). Het toevallige karakter van deze gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas verder. Hoe de taliban met jouw afwezigheid omgingen is al even opvallend. Zo zouden zij van jouw moeder louter te horen gekregen hebben "dat we niet thuis waren" (NPO, P.11). Hoewel de taliban verder vroegen aan jouw moeder waar jullie waren, herhaalde jouw moeder enkel "dat we niet thuis zijn" (NPO, P.11). Voorts hebben de taliban toen "niet veel gedaan en niet veel gezegd" (NPO, P.11). Dat de taliban vier jaar nadat hun makkers vermoord werden en ze daar eindelijk iemand verantwoordelijk zouden stellen, zich zo gemakkelijk zouden laten afschepen door jouw moeder en bijvoorbeeld niet aan jouw huis op jouw thuiskomst zouden wachten, is volstrekt ongeloofwaardig. Dat zij na jouw vertrek hun pijlen niet op jouw oom, waarvan de taliban ontegensprekelijk weten dat hij jouw familie heeft geholpen, zouden richten is al even ongeloofwaardig. Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De taskara van jouw moeder heeft slechts betrekking op haar identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's die je neerlegde hebben verder een zeer beperkte bewijswaarde. Hoewel je hier samen met F. (...) op staat, kan uit deze foto's niet zomaar worden aangenomen dat de man jouw vader is, laat staan dat deze foto's jouw asielrelaas ook maar enigszins staven. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van

14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn reisweg naar België. Ondanks dat deze reis door zijn oom zou zijn geregeld, bleek hij immers niet te kunnen aangeven hoeveel er voor zijn reis zou zijn betaald. Ook wist hij niet welke naam de smokkelaar had die hem vergezelde (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33; fiche MENA).

Ondanks dat verzoeker nadat hij Afghanistan zou hebben verlaten ongeveer een maand in Turkije verbleef, ongeveer anderhalve maand in Bulgarije vertoefde, enkele weken in Servië was en nadien nog in Slovenië, Italië en Frankrijk was en ondanks dat zijn vingerafdrukken in drie landen werden afgenomen, diende verzoeker daarenboven in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming in (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23). De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt aldus eveneens ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker heeft blijkens hetgeen voorafgaat op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke (recente) herkomst en verblijfplaats(en), familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is een verwijzing naar de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan er met een verwijzing naar deze algemene situatie geenszins worden volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke (recente) herkomst en verblijfplaats(en), familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke (recente) herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, profiel, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op

ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofd niet voorhanden is.

4.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT